

bliver truffen; det vilde imidlertid forekomme mig meget uheldigt, om vi længe skulde blive staaende paa Halvveien med dette første halve Skridt uden at faae gjort det andet. Hvis denne Lov bliver vedtagen, vil jeg ønske, at den maa faae et nogenlunde kort Liv, saaledes at vi kunne vente derefter at komme til, hvad der er lovet i Grundloven, uden at blive staaende ved disse Skinsreformer, som kun dybsse Folk i Svøn, idet de troe, at de have faaet, hvad der er tilfagt dem, naagtet de dog ikke have faaet det. — Forslaget under Nr. 3 er naturligtvis den completeste Fornægtelse af, hvad der kan ønskes og fordres i Henhold til Grundloven, men det er allerede blevet imødegaaet af forskjellige andre Talere, og jeg skal derfor ikke videre gaae ind derpaa. Jeg har ved en anden Lov omtalt, hvilken forkeert Stilling en Amtmand indtager i et Amtsraad, naar han er Formand, har Stemme, og ved Siden deraf er Statens Tilsynsmand, som hvilken han har sit Veto. Jeg vil spørge, hvad der kan være mere opirrende for en Forsamling, end at den i sin Midte har en Mand, der lader, som om han raadslaar med den, der, naar det kommer til Afstemning, stemmer for eller imod, men som, naar Afstemningen falder ud imod, hvad han ønsker og synes, der er rigtigt, paa eengang hæver sin tunge Haand og siger: Stop, der skal ikke stee videre, thi Sagen skal indberettes til Ministeriet. Det forekommer mig, at dette ligefrem er at gjøre Nar af Communerne og at give det ud for, at de have Selvstjrelse. Det er mig i den Grad modbydeligt at see Saadant stillet op, at jeg aldrig vilde kunne give min Stemme til en Lov, hvori der fandtes en saadan unaturlig Bestemmelse, ikke at tale om, i hvilken Stilling en saadan Statens Tilsynsmand maa staae til sine Medborgere i Raadet ved den Dobbeltthed, hvori han der skal optræde. Det røber efter min Mening en stor Mistillid til en forstandig, dygtig og brugbar Evne hos Befolkningen, naar man bestandig troer, at man skal have en Mand sendt fra Regjeringen, for at Alt skal kunne gaae paa en nogenlunde taalelig Maade, og jeg vil ikke være med til at give Communerne det Mistillidsvotum, som ligger heri. Forslaget under Nr. 8 gaaer ud paa at

ubtage nogle Ord af en Paragraph, der er foreslaaet af Udvalget, idet man ikke vil have, at der skal staae omtalt, at Borgerrepræsentationen skulde kunne tage for Communen forberavelige Beslutninger. Det forekommer mig imidlertid, at det, naar man i det Hele ønsker, at Communerne selv skulle bestyre deres Anliggender, naar man nødig vil have en Indblanding af Regjeringens Udsending, er klogeest at indskrænke hans Berettigelse til at skrive ind med sit Veto til saa faa og vigtige Tilfælde som muligt, og derfor troer jeg, at de Herrer, der synes mig at være optraadte som Forsvarere for den communale Selvstændighed, burde tage dette Forslag tilbage istedetfor at aabne Døren for en hyppig Indskriften af Regjeringens Tilsynsmand. Naar den Bestemmelse staaer i Loven, at det kun er i visse enkelte Tilfælde, han kan skrive ind, men han desuagtet gjør det ved mindre vigtige Leiligheder, har man dog idetmindste det Haab, at han vil blive tilbagevisti af Ministeriet, som da vel vil erkjende, at der ikke forelaa nogen Anledning for ham til at skrive ind. Den Tanke, at Vedkommende, der selv ville komme til at lide for deres forkeerte Beslutninger, ikke lettelig ville komme til at tage saadanne, kan man gjerne være enig i; det skulde være besynderligt, om de ikke kjendte deres Communes Tary bedre, end at de vilde tage forberavelige Beslutninger; men det er dog mennefteligt at feile, og jeg kan derfor forstaae, at det kan være rigtigt, at der er en Vorn for saadanne Forvildelser i de enkelte Tilfælde. Jeg mener altsaa, at Forslaget under Nr. 8 bør tages tilbage, og at det, hvis det ikke stee, udstemmes af Thinget. — Det var blot det af mig nævnte vigtige Hovedspørgsmaal, om hvilket jeg vilde tillade mig disse faa Dittringer, idet Afgjørelsen deraf for mig vil faae en afgjørende Betydning med Hensyn til, hvorledes jeg vil stille mig til Loven.

J. Nee: De ærede Medlemmer, som med saamegen Styrke have udtalt sig imod, at Borgermesteren skulde være født Formand i Byraadet, synes blandt Andet at have overseet, at det at være Formand er en temmelig væsentlig Byrde, en Byrde, som det forekommer mig, at man ikke ret vel bør lægge over